

Povratak

Dejstvo prirodnog ambijenta na emocije večita je inspiracija (zamka?) umetnika. Fridrih i Turner su prvi uspostavili sintezu emocije naspram nadmoći prirode, odnos koji je Džon Raskin opisao kaopatetični nedostatak (pathetic fallacy). Kako zapaža Robert Rozenblum, melanholija Fridrihových slika je "veoma bliska današnjem posmatraču njegovom osećaju da je prestrašen ili suprostavljen nadmoćnoj, nerazumljivoj beskrajnosti svemira, kao da je misterija religije napustila crkvu i sinagogu i preselila se u prirodan svet". (Robert Rosenblum, *Modern painting and the Northern Romantic Tradicion – Fiedich to Rothko*, New York, 1975,14).

Ova protestantska meditacija o vanvremenskim misterijama bliska je empatijskoj poetici fotografije Povratak Predraga Terzića, koja postavlja skoro nevidljive ljudske figure u dominantan hladan pejzaž.

Terzić fotografiše zalazak hladnog zimskog sunca na Novom Beogradu, a potom ubacuje citat iz pesme *I m not feeling it anymore* Van Morisona. Time, na neki način, u u Terzićevom delu, odzvanja "romantičarska" tradicija "prostorne misterije": "Bez materijalnih predmeta koji bi definisali uzastopne pozicije u prostoru (...) slike postaju rezonantna, sjajna prostranstva koja mogu da ostanu u okviru ravne površine slike, ili da se rašire u iluzije beskrajnog povlačenjaka udaljenim ili nevidljivim horizontima" (Robert Rozenblum, isto, 192).

Lidija Merenik i Slobodan Jovanović